

Nit màgica a Prades

De nou hem assistit al miracle de la música. Les obres concebudes pels compositors s'han fet presents s'una manera celestial en l'església de de Prades. Com una aparició. Com un regal dels déus. Com la joia més preuada feta vibracions, no només sonores o físiques, sinó embolcallades, amarades, bastides del més pur i delicat dels sentiments.

En Josep Fuster i na Isabel Hernández han exercit de sacerdots místics, de connectors entre la espiritualitat de les músiques i els espectadors. En un silenci profund, en mig d'un emocionat encontre de sensibilitats, amb la pell de gallina (perquè no dir-ho) s'han anat succeint les frases, els motius, el temes que, com rius convulsos o calmats, anavan penetrant les ments, els cors i les ànimes dels afortunats espectadors. He sentit en l'interior d'aquells murs ròncs el "religiós" agraïment dels homes i dones en forma d'aplaudiments sincers després de cada interpretació.

Parlem una mica de la interpretació. Segint amb el símil apropiat al lloc on ens trobàvem, el primer que es feia palès era la comunió entre els dos intèrprets. Hi havia moments en que no sabia distingir si el so provenia del clarinet o del piano. Hi havia passatges en que els timbres d'amdós instruments es fonien en un perfecte aliatge de dos metalls nobles que donaven forma a l'anell amb que els nuvis s'obsequien l'un a l'altre.

En Josep Fuster, més enllà de la seva tècnica, ens ha ofert unes dinàmiques primoroses, convincents, sinceres, despullades de qualsevol afectació. En un extrem un so trencador, brillant, vigorós i clar, molt clar...En l'altre extrem un fil de so primíssim, una pessigolla de so, una meravella de "filatto" que regalava les orelles dels embadalits presents.

Na Isabel Hernández té a la punta dels dits els coixinets que tenen els gats per caminar sense fer soroll. L'he vista tocar el piano però no l'he sentida tocar el piano. M'explico. No l'he sentida perquè les notes semblaven no sortir del piano, semblaven caure del cel. Per això parlo de miracle i nit màgica...En el seu estil pianístic hi

ha una marca de enorme sensibilitat que es basa en aquesta suavitat, en aquest acaronar les tecles. Ella no colpeja mai les tecles; aquestes són coduïdes al so com si una força hipnòtica les fes levitar sobre coixins de plumes o dolls d'aire...

En acabar el concert, en Josep i na Isabel han signat autògrafs en els discos. Per tohom tenien una frase amable, paraules d'encoratjament dirigides als alumnes del curs de clarinet que eren majoria dins els temple. He sentit a na Isabel dir a un grup de noietes: “Ya sabéis lo que hay que hacer! Currar, currar y currar...y dejar que el sentimiento fluya, vaciarse de espiritualidad...” O bé:” Sois el futuro, confio en vosotros...” I es que tan na Isabel com en Josep desprenen una humanitat irresistible, es fan tan propers que sedueixen a l'instant. És impossible no deixar-se arrossegar pel seu encant personal. Ens han cautivat quasi d'una forma tirànica (permeteu-me l'expressió). Avui s'han fet admiradors incondicionals del seu art els joves que cridaven entusiasmats després de cada moment musical. En l'altar secret de cada un d'aquests nois i noies, a partir d'aquesta nit de lluna encisadora, hi haurà un “sant” i una “santa” nous.

Àngel Pascual Sauch
Prades, 2 d'agost del 2006